ütles: se kullu ja mömmi teine polle kahjuks; weikſed tewad head pöllule, pöld annab omma head minnule! Se olli targaste arwatud. — Pannime ka tähhele, et tö-riistadel, wankritel ja iggá asjal olli seal teatud paik. Kui Kustaw ue tenija wöttis, siis kinnitas sellele kohhe, et töölt tulles peawad köik riistad omma paika pannema; siis polleks tarwis, töle minnes, neid siit ja sealt kokku otsida, miska mönnes kohhas palju aega widetakse. Sest seadussest tulli Kustawil ka se kassu, et asjad ei wöinud kadduda egga raisku minna; asjad ollid ikka jälle silma ees ja kohhe nähha, kui middagi pudus. Igga laupäwal kulas Kustaw pealegi weel järrel, kas köik alles olli, kas tuggew ja terwe. Mis katki olli parrandati siis ehk murretseti aegsaste ut.

Kes sealt küllast läbbi käisid, pannid ikka immeks, et Kembari koht ni puhhas ja illus olli. Tubba olli walge, sest Kustaw olli suremad aknad sisse teinud; wärrawa körwa ta istutanud kaks illusat kaske, toa jure önapuid ja marjapoesaid, ümberringi teinud illusa aja. Kembari ön olli kaunis suur, agga enne allati weisteſt ärratallatud ja nende sönnikut täis. Sedda arwas Kustaw rummalaks, nagu se iggaüht pahhandab, kes roppust ei salli. Kustaw tömbas sellepärrast aja ülle öue, nönda et öue jäggu mis ellu-toa ümber, jäi innimestele ja et karja-aja tarwis olli isse-ön ja

te, kust weikſed läksid ja tullid. — Kurre Karel olli muidu möistlik mees, agga kui sedda näggi, wangutas pead ja ütles: „Kustaw, ärra sedda te; puhtus on kül palju wäärt, agga weiste sönnikut ei tohhi pöllata: se on ma-mehhe kuld!“ „Armas taat! — wastas Kustaw — seep se on, ma armastan puhtust ja pean sönnikut kalliks! Enne olli sönnik laiali ülle öue ja läks ennamiste raisku, nüüd seisab tagga öues ühheskoos ja aetakse näddalas kord kokku ja mullaga seggamini, et parreminne seisab!“ Karel ei teadnud muud öölda, kui: saab nähha! ja ta näggi ja teggi teine aasta nöndasammuti.

Mis Kustawist weel kita, olli se: ta hoidis köigesuggusse wölla eest ja ütles sest nönda: „kus wölgu tehhakse, seal on tiiskus majapiddamisses; selle ots on waesus ja pankrut!“ Magaskiga ei olnud temmal muud teggemist, kui et ta selle wölla, mis enne temma perremehhe pölwe tehtud, ärratassus. Ei ta pärrast ennam läinud sealt wilja wötma, egga olnud siis temmal tarwis senna wia. Igga aasta kui ta omma wilja sai peksnud, siis panni sedda aita kolme jausse: seemneks ni palju, kui arwas teisel aastal tarwis ollewad; söma tarwis teine jäggu hingete arru järrel; müma tarwis kolmas jäggu, mis kül wahhest hopis weikene olli. Sellepärrast tahtis temma orras ennamiste röömsam olla kui mitmel teisel, ja leib temma jures su järrel; mag-